

Hồi 38

Ông già nhỏ bé xuất hiện

Vương ốc Tản Nhân với Thác Thành Song Hung không ngờ thế này của Thanh Lam lại mạnh và lợi hại hơn trước nhiều, cả ba cũng tự biết không sao phá nổi thế kiếm đó, nên càng kinh hãi nhảy về phía sau tránh né.

Thiên Lang vừa kinh hãi, vừa tức giận, quát lớn:

- Kỳ huynh, thế kiếm này của y là tuyệt học của Côn Luân Lão nhân, nhưng y chỉ biết có một thế ấy thôi.

Ba người rút lui, lại nhảy lên ngay. Ba môn khí giới hóa thành một cái lưới sáng nhằm đầu Thanh Lam úp chụp xuống.

Thanh Lam lại giở thế kiếm pháp đó ra đối phó nhưng lần này ba kẻ địch đã chuẩn bị, chúng không còn hãi sợ như trước nữa, mà chỉ lui về phía sau tránh né thôi. Nhưng chờ chàng vừa thâu tay một cái, cả ba thừa cơ xông lại tấn công liền.

Thanh Lam giật mình kinh hãi, vội nhảy lui về phía sau quay một vòng lại giở thế kiếm đó ra lần thứ ba và đâm chép sang bên, nhưng Thiên Lang, Thiên Hồ đã rút lui ngay và cùng rú lên một tiếng lại nhảy lại tấn công tiếp. Thiên Lang còn cười và nói:

- Hừ, hừ ! Tiểu tử ngươi chỉ có một thế kiếm này thôi đã hết tài rồi.

Đang lúc ấy, Độc Bạng Luân của Tản Nhân cũng vừa tấn công tới.

Thanh Lam phải vội vàng thâu kiếm để chống đỡ chỉ nghe thấy kêu “ Coong” một tiếng, suýt tý nữa thanh Thất Tinh Kiếm của chàng bị rời khỏi tay, và cánh tay phải của chàng cũng thấy tê tái hết sức.

Chàng chưa kịp nghỉ ngơi, Tản Nhân đã dùng Hắc Sát chưởng tấn công tới. Lúc này Thanh Lam muốn sử dụng Ly Hợp Thần Công để lôi kinh lực của họ sang bên, nhưng đã muộn rồi chỉ nghe thấy tiếng kêu “Bùng” một tiếng, người của chàng đã bắn ra ngoài xa ba trượng, rớt ngay xuống vực thẳm ở cạnh đó.

Thanh Lam có Ly Hợp Thần Công hộ thể, tuy bị đẩy bắn ra như thế nhưng người không bị thương mảy may, nhưng bây giờ chàng lại thấy mình bị rớt xuống vực thẳm, trong lòng kinh hãi vô cùng, vội

nín hơi lấy sức hất mạnh hai cánh tay một cái người đã phi lên trên sườn núi ngay.

Vương ốc Tản Nhân với Thác Thành Song Hung không ngờ chàng đã bị đánh rớt xuống dưới vực thẳm mà chàng còn biết sử dụng Vân Long Tam Hiện của phái Côn Luân nhảy ngược trở lên như thế.

Thiên Lang rú lên một tiếng, đang định xông lại tấn công thì bỗng trên sườn núi, cánh đó không xa, có một bóng người xuất hiện. Người đó là một ông già râu xồm, ông ta giơ song chưởng ra đẩy mạnh một cái, thế là Thanh Lam vừa lên được trên vách núi lại bị đẩy xuống vực thẳm ngay.

oOo

Ngao Sơn ở ngay Mẩu Trì và cũng là một nơi trọng yếu của binh gia thời cổ. Nơi đây buôn bán rất sầm uất và có một thứ rượu tên là Phần Tử được nổi tiếng lắm.

Lúc ấy đang là giữa chợ, tửu khách đang chén tạc chén thù với nhau trên một tửu lâu nọ. Bỗng có một ông già mặc nho phục từ từ đứng dậy đi ra ngoài cửa, hình như ông ta đang có việc bận thì phải. Tuổi ông ta trạc ngũ tuần, mặt rất tao nhã, lưng đeo trường kiếm. Trông bề ngoài, ai cũng biết ông ta là một người văn võ toàn tài.

Trước tửu lâu có một đám người đang quây quần xem người ta mãi võ thì phải.

Ông già nho phục ấy thủng thẳng đi tới chỗ đám đông, thấy trong đám người quây quần có một ông già mãi võ, nhưng già này ăn mặc rách rưới, không khác gì một kẻ ăn xin và không thấy ông ta có khí giới gì cả, mà chỉ thấy tay cầm một thanh kiếm gỗ, đang chỉ chỉ trở trở, nói khoác nói lác.

Chỉ thoáng trông cũng biết ông già là người thất cơ, lỡ vận ông ta lại lên tiếng nói:

- Hà! Chắc các vị cũng nghe thấy các bộ lão tương truyền có một người là Kiếm Tiên phải không? Luyện kiếm mà thành tiên thì tài ba lắm. Có thể lấy đầu người này, người khác ngoài xa trăm dặm. Ngoài ra, lại có thể dùng kiếm độn, người ngoài chỉ thấy một luồng ánh sáng trắng bay lướt qua thôi, nhưng đó là Kiếm Tiên đã dùng

kiếm độn mà đi ở trên không, chỉ trong nháy mắt đã đi được ngàn dặm liền. Tiếc thay tài ba ấy đã thất truyền từ lâu nên các vị chỉ nghe thấy người ta nói thôi, chứ không thấy bao giờ cả. Hà! Ngày hôm nay các vị gặp ta đừng tưởng ta nói khoác ông ta tài ba thật và tuyệt nghệ rất hiếm có. Nếu già này hồi nhỏ không được dị nhân truyền thụ cho thì có lẽ bây giờ cũng không ai biết biểu diễn môn này nữa.

Ông già nho phục nghe thấy ông già này nói như thế lấy làm ngạc nhiên vô cùng, liền chen vào đám đông để xem ông già nọ biểu diễn ra sao.

Ông già mãi võ lại nói tiếp:

- Bây giờ để già này biểu diễn pho kiếm độn cho các vị thưởng thức. Nhưng thanh kiếm của già là kiếm gỗ, không có ánh sáng loé mắt như bảo kiếm của vị Kiếm Tiên đâu. Tuy vậy, nó cũng không kém gì bảo kiếm của các vị ấy.

Nói xong, ông ta vén tay áo, thét lớn một tiếng, tung nhanh kiếm gỗ lên, hình như ông ta phải dùng nhiều hơi sức lắm. Chờ thanh kiếm lên tới chỗ cách đỉnh đầu các người không xa, ông ta mới tung mình nhảy lên đứng ở trên thân kiếm mà bay tà tà, ông ta cúi đầu xuống nói với khán giả rằng:

- Các vị xem đây có phải là kiếm độn không?

Kiếm gỗ ấy bay chừng hai trượng xa, ông già bỗng nhếch người một cái và khua động hai tay áo thanh kiếm biết quay đầu và từ từ bay về chỗ cũ.

Tất cả khán giả thấy vậy đều vỗ tay khen ngợi. Đồng thời, có một người lên tiếng nói:

- Vừa rồi ông bảo kiếm độn đi rất nhanh, chỉ trong chốc lát có thể đi ngàn dặm sao kiếm của ông ta lại đi từ từ như thế?

Ông già mãi võ dậm chân vào thanh kiếm một cái rồi đáp:

- Lão có phải là Kiếm Tiên đâu và kiếm của lão lại là kiếm giả thì làm sao mà đi nhanh được, nhờ rút xuống què quặt thì sao, có phải là chuyện chơi đâu?

Trong lúc ông ta nói, thì kiếm của ông ta đã đi quanh ba vòng rồi và bỗng cả người lẫn kiếm lộn đi một vòng rồi rút xuống đất.

Chỉ thấy ông ta rú lên một tiếng, và mọi người nghe thấy kêu “Lộp lộp” ông ta đã đứng xuống mặt đất, vẻ mặt ông ta vẫn ung dung

như thường như chưa hề biểu diễn qua vậy. Ông ta chấp tay chào mọi người một lễ rồi nói:

- Bêu xấu thật, bêu xấu thật.

Mọi người đều vỗ tay khen ngợi. Ông già mặc nho phục cứ chờ người ra như tượng gỗ.

Quý vị nên rõ khi ném kiếm gỗ ra như thế, dùng sức mạnh bao nhiêu, kiếm đi càng nhanh bấy nhiêu, nhưng ông già này rõ ràng đã dùng rất nhiều hơi sức để ném thanh kiếm gỗ ra, nhưng trái lại thanh kiếm lại bay từ từ, nếu ông ta không có tuyệt đỉnh nội công, dồn hết chân khí vào thanh kiếm gỗ để lấy khí ngự kiếm thì sao mà thanh kiếm đi chậm được. Chỉ biểu diễn như thế cũng đã khó rồi, huống hồ ông ta lại còn đứng được ở trên kiếm mà phi hành. Ông già nho phục cũng biết đó là thân pháp Vân Long Tam Hiện, tuyệt học của phái Côn Luân, nhưng ông già nọ sử dụng một cách rất khéo léo, nên không ai biết là ông ta đã sử dụng pho kinh công ấy.

Ông già mãi vỗ lại lớn tiếng nói:

- Thưa quý vị, vừa rồi già bắt chước Kiếm Tiên biểu diễn môn kiếm độn, suýt tý nữa thì té què chân què cẳng, như thế đủ thấy Kiếm Tiên lợi hại như thế nào. Thôi, bây giờ để già biểu diễn một pho kiếm pháp cho quý vị coi, không biết quý vị có bằng lòng không?

Các khán giả vỗ tay tán thành. Ông già mãi vỗ đưa mắt nhìn mọi người một lượt, bỗng nhìn ông già nho phục, rồi nhếch mép cười và nói:

- Thưa quý vị, pho kiếm pháp này của lão sắp biểu diễn khác hẳn kiếm pháp thường. Kiếm pháp này là của một vị đại hiệp nhờ nó mà đã lừng danh vào hồi hai mươi năm về trước. Hồi đó già này thấy pho kiếm pháp ấy kỳ lạ lắm, nhất thời hiếu kỳ mới học lóm được mấy thế, đến giờ vẫn còn nhớ, định đem ra biểu diễn hầu quý vị.

Lúc ấy trong đám đông lại có tiếng người hỏi:

- Ông già vừa nói vị đại hiệp ấy là ai thế?

Ông già mãi vỗ gật đầu đáp:

- Phải, phải lão quên nói nốt điểm ấy. Vị đại hiệp ấy là Bát Thủ đại hiệp. Sở dĩ ông ta có cái tên ấy là vì khi nào ông ta biểu diễn pho kiếm pháp này thì trông như có tám cánh tay vậy. Đây đây, quý vị cứ xem lão biểu diễn sẽ thấy lời nói của lão không ngoa...

Thì ra ông già mặc nho phục đứng xem ở cạnh đó chính là Bát Tý Kiếm Khách Triển Nguyên Nhân, sư phụ của Thanh Lam. Thoạt

tiên, lão hiệp tướng ông già mãi võ này là một lão giang hồ tâm thường thôi, sau thấy ông già dùng khí nự kiếm giở thân pháp Vân Long Tam Hiệu ra, ông ta mới kinh ngạc vô cùng.

Bây giờ ông ta lại nghe thấy ông già nọ nói như vậy, mới biết người ta đang nói tới mình, ông ta nghĩ mãi cũng không sao nghĩ ra được ông già nọ là ai? Và không hiểu tại sao ông già nọ lại làm bộ làm tịch trước mặt mình như thế.

Triển Nguyên Nhân vừa suy nghĩ vừa đưa mắt nhìn, liền biến sắc mặt ngay. Vì ông ta thấy ông già mãi võ biểu diễn pho kiếm pháp tinh diệu quá, không khác gì người có tám cái tay vậy. Và pho kiếm này lại chính là Thông Thiên Kiếm Pháp của ông già nọ điều luyện không kém gì mình, nên mới kinh ngạc như thế, và nghĩ thầm:

“Truy Hồn Bát kiếm là pho kiếm pháp bí truyền cho bốn phái, không truyền thụ cho một người nào, vậy tại sao ông già này lại sở trường như thế...?”

Ông già mãi võ vừa biểu diễn xong, liền cầm cái nón rách đi xin tiền khán giả. Giây phút sau, khán giả đã giải tán hết. Ông già vừa thu tiền vừa cười tít mắt lại, nói:

- Số tiền này vừa đủ tiền nhậu một bữa của lão.

Nói xong, ông ta quay mình định đi, Nguyên Nhân đã vội tiến tới gần, mỉm cười nói:

- Lão ca vất vả lắm nhỉ. Vừa rồi lão ca biểu diễn pho kiếm pháp ấy tuyệt diệu, khiến đệ bái phục vô cùng, nhưng không biết...

- Hà, hà, lão già không nên khen lão như thế. Cái trò lão vừa biểu diễn ấy còn kém lắm, mong lão gia lượng thứ cho. Hiện giờ tiểu lão còn bận... còn bận...

Nói xong, ông ta tay cầm thanh kiếm gỗ, cúi đầu vái chào Nguyên Nhân rồi định đi ngay.

Bát Tý Kiếm Khách thấy ông già nọ trả lời như vậy thực là khóc giở, mếu giở, nhưng tính ông ta xưa nay rất khoáng đạt, biết ông già mãi võ có ý làm như vậy để khỏi phải gặp mình, nên ông ta đành đứng yên nhìn theo ông già lỏm khộm đi cho tới khi mất dạng.

Đang lúc ông ta ngẩn người ra thì phía sau bỗng có người lớn tiếng kêu gọi:

- Này, đại sư huynh, đại sư huynh...

Bỗng “Soẹt” một tiếng, một cái bóng người gầy gò bé nhỏ, nhanh như một mũi tên, vọt vàng đuổi theo ông già mãi võ, chỉ trong nháy mắt cũng thấy mất dạng liền.

Nguyên Nhân lại ngăn người ra tiếp, ông ta không ngờ mình mới ẩn cư mười tám năm nay mà trên giang hồ lại xuất hiện nhiều nhân vật tài ba như thế, cứ xem khinh công của ông già mãi võ với người gầy gò bé nhỏ, ông ta cũng biết võ công của hai người đó không kém gì mình. “Chẳng lẽ hai người đó là người của phái Tần Lãnh cố ý hiện ra để điều cợt mình chăng?”

“Không đúng, môn Vân Long Tam Hiện của ông già mãi võ là võ công đích truyền của phái Côn Luân, còn Truy Hồn bát kiếm lại là tuyệt học của bốn môn, nếu ông ta là người của phái Tần Lãnh thì làm sao lại biết được hai môn tuyệt học ấy?”

Ông ta vừa nghĩ vừa đi về khách điếm.

Tết Đoan Ngọ là một cái Tết lớn của nhà nông, bất cứ người giàu hay nghèo, ngày hôm đó cũng phải treo cờ, ngải, kiếm bô để giết ma, diệt trùng. Hôm đó trên đường núi đi Ngao Sơn có một ông già mặc nho phục đang cỡi ngựa thủng thẳng đi.

Không cần nói rõ, quý vị cũng đã biết ông già đó là Triền Nguyên Nhân đang đi phó hội.

Không bao lâu, ông ta đã trông thấy lâu đài của họ Công Tôn hiện ra trước mặt rồi.

Tòa lâu đài này rất đồ sộ, thực là một nơi ngọa hổ tàng long, trấn giang hồ có khác.

Đang lúc ấy, phía sau ông ta bỗng có tiếng vó ngựa lộp cộp, ông ta vội quay lại nhìn, thì thấy có một người rất bé nhỏ, thân hình khúm núm, đội một cái mũ da lớn, ngồi trên một con lừa gầy gò yếu đuối, vừa ở một con đường nhỏ trong rừng rậm đi ra, áo của người đó bằng vải lam nhưng rất lớn rộng, lưng đeo thanh kiếm gỗ chỉ thoáng trông cũng đủ biết là ông già mãi võ hồi hôm rồi.

Nguyên Nhân, thấy ông già ấy cũng đi theo con đường mà mình đang, nên thầm nghĩ:

“Chẳng lẽ ông ta cũng đi Công Tôn Bảo chăng? Từ đây đi lên trên Công Tôn Bảo chỉ có một con đường thẳng này thôi, như vậy y chỉ lên trên đó chứ không đi đâu hết. Chẳng lẽ y là người của Công Tôn Bảo được phái xuống núi để theo dõi ta chăng?”

Suy nghĩ một hồi thì ngựa của ông ta đã đi tới trước cửa bảo rồi, cánh cửa lớn của Công Tôn Bảo sơn đen và mở rộng, mỗi bên có một đại hán vạm vỡ lớn tiếng hỏi:

- Quý khách cho biết đại danh?

Nguyên Nhân mỉm cười, chấp tay chào và đáp:

- Kính phiền lão ca vào thông báo, Triển Nguyên Nhân của phái Không Động theo lời hẹn ước, đến đây cầu kiến.

Hai tráng hán thấy khách tự nhận là Bát Tý Kiếm Khách liền rùng mình một cái, đưa mắt nhìn nhau rồi vội lùi về phía sau một bước ngơ ngác hỏi:

- Triển đại hiệp, chỉ có hai vị tới thôi ư?

Quý vị nên rõ cuộc hội họp Ngao Sơn này là cuộc hẹn ước đấu chính thức của phái Tần Lĩnh và Không Động. Tuy việc này chỉ là vụ ân oán riêng tư của Công Tôn Vô Kỵ với Triển Nguyên Nhân thôi, nhưng vì hai người đều có địa vị rất cao của hai phái, cho nên cuộc hội họp này đã trấn động cả võ lâm, Công Tôn Vô Kỵ biết năm xưa Triển Nguyên Nhân đi lại trên giang hồ giao du rất rộng lớn, nên y chắc phen này thế nào cũng có khá nhiều người đến giúp ông ta vì vậy y không những mời cả đại sư huynh Mẫn Trường Cương, nhị sư tỷ Thẩm sư thái giúp, mà còn mời thêm ba người trong nhóm Võ Lâm Lục Tuyệt và Thác Thành Song Hung với Vương ốc Tản Nhân nữa. Cũng vì thế, người của Công Tôn Bảo đoán chắc bên Bát Tý Kiếm Khách ít nhất cũng phải có một hai chục người.

Bây giờ chúng thấy đối thủ có hai người thôi nên mới hoài nghi như vậy.

Sự thực hai người cũng không đúng, ông ta chỉ tới có một mình thôi. Nguyên Nhân thấy tráng hán hỏi như vậy biết chúng hiểu lầm ông già mãi võ đi chung với mình đang định lên tiếng giải thích.

Ngờ đâu ông già mãi võ ở phía sau đã tiến lên, cướp lời nói:

- Tất nhiên là hai người rồi, chả lẽ chúng ta lại biến thành ba người hay sau? Các người có mau gọi lão già Công Tôn ra nghênh đón đi không?

Hai tráng hán thấy ông già mãi võ đi cùng với Bát Tý Kiếm Khách, tất nhiên không phải là người thường, bây giờ lại nghe thấy ông ta nói như thế chúng càng cung kính thêm, vội đáp:

- Mời hai vị vào.

Hai người vừa đi qua khỏi cửa lớn thì đã nghe thấy phía sau có tiếng thanh la nổi lên, có lẽ đó là tín hiệu nghênh tân.

Nguyên Nhân thắc mắc vô cùng, không hiểu tại sao ông già mãi võ lại nhận là đi cùng như thế. Mấy lần muốn lên tiếng hỏi nhưng ông già mãi võ cứ cúi gầm mặt xuống, hình như đang ngủ gật ở trên lưng lừa vậy. Vì thế ông ta không có dịp nào để hỏi được nên trong lòng càng thắc mắc thêm.

Hai người một người một ngựa cứ thủng thẳng đi trên con đường lát đá, một lát sau mới đến đường cùng, đã thấy ba đại hán đang đứng ở đó cung kính nghênh đón.

Một tên đứng giữa vội chấp tay vái chào và nói:

- Gia sư đã ở trước sảnh cung kính đợi chờ xin mời hai vị theo tiểu bối vào bên trong.

Nguyên Nhân vội xuống ngựa. Ông già mãi võ dùng giọng mũi kêu “Hừ” một tiếng cũng nhảy xuống lừa theo.

Hai thiếu niên đó vội tiến lên đỡ lấy cương ngựa rồi thiếu niên vừa lên tiếng nói đi chéch sang một bên để dẫn đường.

Nguyên Nhân đưa mắt ngắm nhìn tình thế của Công Tôn Bảo, thấy tòa lâu đài này rộng chừng hai, ba trăm mẫu, bên mặt cây cối um tùm ở giữa là một toà nhà đồ sộ.

Ba người đi xuyên qua một bãi cỏ mới tới toà nhà đồ sộ ấy. Trước cửa nhà đã có năm người đứng ở dưới thềm mỉm cười đợi chờ rồi.

Người đi trước thân hình vạm vỡ, mặt mọc đầy râu, mình mặc áo dài lụa màu lam, mặt mũi rất oai võ, Nguyên Nhân đã nhận ra y là Độc Giác Tú Công Tôn Vô Kỵ, còn bốn người ở phía sau y là Âm Dương Phiến Bạch Tú Sơn, Thiết Bút Quý Tử Thanh, Thông Ty Vượng Hầu Trường Thắng với Hoa Di Lạc. Nguyên Nhân vội tiến lên một bước chấp tay chào:

- Không dám cảm phiền cả vị lão ca.

Độc Giác Tú thấy đối phương chỉ có hai người phó hội, mặt tỏ vẻ ngạc nhiên, trợn tròn xoe đôi mắt lên nhìn thẳng vào người ông già rồi cười ha hả nói:

- Triển đại hiệp quả thực là người tín nghĩa, xin mời vào nội sảnh ngồi chơi đã để Công Tôn Vô Kỵ tôi được chúc tính địa chủ trước.

Nói xong y giơ hai tay mời khách vào, Nguyên Nhân không khách khứa nữa mỉm cười rồi theo Vô Kỵ đi vào trong khách sảnh.

Còn ông già mãi võ chẳng nói chẳng rằng cứ lặng lẳng theo sau Nguyên Nhân. Trong đại sảnh đã bày sẵn mấy mâm rượu rồi, và trong mâm chỗ ghế của những người bề trên ngòì cũng đã có người ngòì sẵn, thấy Nguyên Nhân đi người đó làm như không trông thấy, ông ta cứ ngòì yên tại đó không thềm đứng dậy chào hỏi gì hết. Nguyên Nhân đã trông thấy rõ mặt mấy người đó liền giật mình đánh thót một cái.

Thì ra mấy người đó chính là những kẻ hung ác khét tiếng giang hồ: Thác Thành Song Hung với Vương ốc Tản Nhân.

Người mà chủ nhân phái ngòì cạnh đó tiếp lại là Tam Nhơn Tử Ni sư thái, sư tử của Vô Kỵ.

Dù sao Vô Kỵ vẫn không dám làm bộ quá nổi để mất hết phong độ của người chủ nhân nên y cười ha hả nói:

- Triển đại hiệp ở xa tới, xin hãy ngòì chơi xoi nước đã.

Y vừa nói vừa giới thiệu Nguyên Nhân cho bọn Thiên Lang, Thiên Hồ các người.

Thiên Lang trợn tròn xoe đôi mắt vàng khè, mặt tỏ vẻ lờm Nguyên Nhân một cái rồi lạnh lùng hỏi một cách trống không rằng:

- Vẫn mạnh giỏi đấy chứ?

Đã rút lui ra khỏi giang hồ ẩn danh mai tích mười tám năm rồi, Nguyên Nhân đã đã dưỡng thành một tính nết nhịn rất tốt. Tuy nhiên ông ta cảm thấy Thiên Lang quá ư kiêu ngạo mà ông ta vẫn chấp tay chào mỉm cười đáp:

- Gần đây tộ sư huynh rất ít xuống núi, nhưng cảm ơn bạn, sư huynh của mỗ vẫn mạnh giỏi như thường.

Ông ta vừa nói dứt thì phía sau đã có tiếng cười ha hả và có một giọng khàn khàn trầm giọng hỏi:

- Thế nào lão già tàn phế họ Trì vẫn mạnh giỏi đấy chứ?

o0o